

Del af Ansvar, fordi den efter den højtærede Socialministers Mening ikke var i Stand til at holde fast paa Kronen, da denne var naaet op i nogle og firs, men lod Vognen rulle tilbage eller slap Taget i Stenen, eller hvilke Udtryk det nu var, den højtærede Minister brugte.

Mit Partis Ordfører ved Behandlingen af den Sag, der var paa det høje Tings Dagsorden i Gaar, har redegjort for den fuldkomne Misforstaaelse fra den høje Regerings Side, som Udtalelser af den Art, som Socialministeren her har fremsat, og som jeg har citeret, er Udtryk for. Jeg skal da heller ikke gaa dybt ind paa dette Spørgsmaal, men kun erindre den højtærede Minister om, at naar Kronekursen fra Nytaarstid 1921 og i Aaret 1922 steg, skyldtes det jo i væsentlig Grad de betydelige Beløb, som tilgik Landet i Form af de Dollarslaan, som den højtærede Minister som Ordfører for sit Parti den Gang i saa høj Grad kritiserede. Men skulde man den Gang have været i Stand til at holde fast paa det en Gang vundne, efter at Kapitalfattigdommen igen begyndte at gøre sig gældende, og efter at Vanskeligheder af forskellig Art var indtraadt, som paa ny bragte Kronen til Fald, ja, saa skulde man jo have staaet enig paa det Tidspunkt om det, som man først i 1924 naaede til Enighed om, enig om at lægge det Tryk paa Nationalbankens Ledelse, som en Regering og en enig Rigsdag havde været i Stand til at lægge ogsaa paa dette Tidspunkt for at føre os bort fra Inflationspolitikken over i den Deflation, som det var en Nødvendighed at tilvejebringe, om vi skulde komme ud af de med Inflationen følgende Forhold.

Men den Gang var den højtærede Socialminister og hans Parti aldeles ikke til at faa i Tale. Naar Nationalbankens Seddelpolitik kritiseredes, raabte de Herrer her i denne Sal og ude over Landet op om, at dette at skabe stabilere Valutaforhold her i Landet var først og fremmest en Statsopgave, det, som det kom an paa, var Importregulering og alt det, man den Gang drog i Leding for. Og da Egaliseringsfonden skabtes ved Samvirken mellem Regering, Rigsdag, Nationalbanken og de private Banker, og da man, efter at nogen Tid var gaaet, maatte trække paa den Kredit, som der var aabnet, hvad gjorde saa de Herrer? Saa drog de ud over Landet og bidrog alt det, de kunde, til Kronefaldets Fortsættelse ved at hævde, at nu havde Egaliseringsfonden lidt et saa stort Tab, at den snart var udtømt, og at vi stod ganske nær den finansielle

Ruin. Det var det Bidrag, de Herrer den Gang gav. Og nu kommer de bagefter og beklager, at Taget i Kronen, som man faktisk aldrig har haft, og som den nuværende Regering jo heller aldrig har haft, ikke blev fastholdt, saaledes at man hindrede Stenen i igen at rulle ned.

Vi maa derfor pure afvise det Forsøg, som den højtærede Minister i sin Indledningstale gjorde paa at lægge en Hoveddel af Ansvar for den Situation, hvori vi nu staaer, en Hoveddel af Ansvar for det Arbejdsløshedstal, vi nu noterer, paa den Regering, der gik af i 1924. Nej, den højtærede Minister og det Styre, han tilhører, maa tage Konsekvensen af deres Agitation i 4-Aaret 1920—24, de maa nu finde sig i at søbe Kaalen, selv om Grimacerne er aldrig saa stærkt fremme paa deres Ansigter. Der er intet ved den Sag at gøre. Det Ansvar, de i denne Forbindelse maa bære, kommer de til at tage paa sig.

De her foreliggende Lovforslag tilsigter jo to Ting, dels at udvide Arbejdsløshedsunderstøttelsen i Dagetal og dels at ændre Refusionsreglerne. Den højtærede Minister har ikke i Aar, saaledes som han gjorde i Fjor, stillet Forslag om ogsaa at øge Understøttelsens Størrelse, det har den højtærede Minister ikke haft nogen Brug for, for her har han jo selv disponeret. Jeg tror ikke, han i Fjor var rigtig klar over den Adgang, han havde dertil, og derfor stillede han Forslag om at faa en saadan Ret. Han blev paa det rene med under Forhandlingerne i Fjor, at han besad denne Ret, og den har han jo udnyttet i udstrakt Grad gennem Cirkulæret af 14. September i Aar.

Nu har den højtærede Minister villet forsvare den Optræden, han der udviste, med en Henviisning til, at jeg som Indenrigsminister i det forrige Ministerium ogsaa har tilsidesat et Nævns Indstilling med Hensyn til den fortsatte Hjælp og i Stedet for at forhøje den havde nedsat den egenmægtigt i Henhold til Bestemmelsen i Arbejdsløshedslovens § 31. Og det er ganske rigtigt, det har jeg gjort, men det har jeg gjort ud fra den Opfattelse, at hele det økonomiske og finansielle Tryk, som den Gang hvilede paa Befolkningen, ligesom Tilfældet er nu, ikke tillod, at man udvidede eller øgede den Udgift, som Arbejdsløshedslovgivningen førte med sig, at man skred til en Forhøjelse af Understøttelserne som den, der i Januar Kvartal 1922 fandt Sted i Henhold til den Overenskomst, som var den Betaling, der ydedes for at skabe Enighed mellem Partierne under Forhandlingen i 1921 om Gennemførelsen af Arbejdsløsheds-